

2. NIEDZIELA ADWENTU

Kazanie: ks. dziekan Annica Anderbrant

dziekan Parafii Katedralnej w Uppsali (Kościół Szwecji)

„Przeto bądźcie cierpliwi aż do przyjścia Pana. Oto rolnik cierpliwi oczekuje cennego owocu ziemi, aż spadnie wczesny i późniejszy deszcz. Bądźcie i wy cierpliwi, umocnijcie serca swoje, bo przyjście Pana jest bliskie” Jk 5,7-8

Drodzy Przyjaciele, Bracia i Siostry w Chrystusie

Oto znów na początku nowego roku liturgicznego przeżywamy wspólnie nabożeństwo. Od kilkunastu lat istnieje partnerstwo między Kościołem Szwecji, diecezją Uppsala oraz parafią katedralną a Waszym Kościołem i parafią. Chciałabym przekazać serdeczne pozdrowienia. Podczas dzisiejszego nabożeństwa w katedrze w Uppsali modlimy się za was i waszą parafię.

Od samego początku chrześcijanie utrzymywali ze sobą kontakty. W jaki sposób to się zaczęło, możemy zobaczyć w Dziejach Apostolskich oraz w listach Nowego Testamentu jak np. w Liście św. Jakuba.

Ten tekst czytany jest także dzisiaj w Kościele Szwecji, a myślą przewodnią dzisiejszej ewangelii są słowa: „przybliżyło się Królestwo Boże”.

Po pierwszych okrzykach *hosanna* wyrażających radość i oczekiwanie teksty 2. Niedzieli Adwentu są jakby krokiem wstecz, wezwaniem do powagi. Takie jest właśnie życie, zarówno wewnątrz murów kościelnych, jak i poza nimi - nieraz radość przeplata się gwałtownie ze smutkiem, a powaga z zabawą.

Odczytane dziś teksty Pisma Świętego mówią nam wciąż o czasie i cierpliwości, umiejętności odczytywania znaków czasu. Gdy powstawały

listy Nowego Testamentu wierzono, że wkrótce nastąpi koniec czasów. List Jakuba pisany był pod koniec I wieku i postrzegany jest jako ta księga w Nowym Testamencie, która najmocniej podejmuje tematykę społeczną. Luter określał List św. Jakuba mianem „słomianego”, będąc przekonany, że nie ma w nim zbyt wiele na temat Jezusa. A jednak wersety, które słyszeliśmy, łączą życie tu na ziemi z ponownym przyjściem Pana, łączą czas człowieka i czas Boga.

Cenne owoce ziemi, późniejszy deszcz oraz Jezusowe podobieństwo o drzewie figowym – te wszystkie obrazy mogą także ilustrować trwający w Paryżu *Szczyt Klimatyczny*. Gdy żniwa są nieudane, gdy brakuje deszczu lub z jego powodu toną ludzie, gdy nie kwitną drzewa, nie wydają owocu i znikają owady... wówczas perspektywa przeminięcia nieba i ziemi jest bliska, i nie chodzi zapewne o takie przemijanie tego świata, o jakim mówił Jezus.

Liczne przypowieści Jezusa dotyczą rolnictwa i rybołówstwa, a więc tych obszarów życia, z których wielu Szwedów i Polaków zdobywa środki na utrzymanie. Jednak ludzie nie żyją już w takiej bliskości z naturą, stąd też w niektórych przypadkach tak trudno jest powiązać dzisiejsze sprawy wiary chrześcijańskiej z tematami obecnymi w przypowieściach Jezusa. Mimo to wyraźniej dostrzegamy, że kwestie ochrony środowiska coraz silniej stają się naszymi sprawami, także w wymiarze egzystencjalnym i duchowym. Zostaliśmy stworzeni, aby być *współ*-stworzycielami; Bóg powołując nas do życia oraz w Chrzcie świętym powierzył nam misję troski o naturę, a nie niszczenia jej.

Z grzechem mamy nie tylko do czynienia wtedy, gdy tracimy z oczu cel i znaczenie życia. Grzech to nie tylko aspekt indywidualny, moralny czy religijny. Emisja zanieczyszczeń, zaśmiecanie środowiska naturalnego, niesprawiedliwa dystrybucja zasobów naturalnych naszej planety i niechęć do opamiętania i pokuty, aby rozpocząć nowe życie... to także jest grzech.

Często mówię, że partnerskie relacje między naszymi Kościołami uczą nas czegoś nowego o naszym wspólnym pochodzeniu. W wielu krajach

planowane są przygotowania do obchodów 500-lecia Reformacji w 2017 roku, a więc 500 lat po tym jak Marcin Luter ogłosił 95 tez. Możemy sobie zadać pytanie: w jaki sposób nasze Kościoły potrzebują dzisiaj Reformacji? Jakie pytania nas rozpalają? Czasami odpowiedzi nie muszą być takie same w Polsce czy Szwecji, niemniej pytanie o to, jak podejmiemy do kwestii Stworzenia nie jest specyficznie szwedzkie, polskie czy luterańskie, a po prostu globalne.

Wiele rzeczy wydarzyło się od czasu, kiedy został napisany List św. Jakuba. Czas nie stanął w miejscu, a Jezus nie powrócił w sposób, w jaki oczekiwali tego pierwsi chrześcijanie. Na przestrzeni czasów wiara chrześcijańska rozprzestrzeniła się po całym świecie i została zinterpretowana w różnych tradycjach na wiele sposobów. Nikt z nas nie posiada pełni prawdy, a Ten, który jest Prawdą trzyma ją bezpiecznie w swoich rękach, nawet jeśli porozumiemy się, gdzie ta prawda ma się znajdować. To jest właśnie to, o czym mówił Jezus, i co starali się wyjaśnić autorzy Listu św. Jakuba i innych: powinniśmy korzystać z czasu, naszego życia, naszych zasobów i to w taki sposób, który sprawiłby radość Bogu, naszym bliźnim i nam samym.

Czas - jest nadzwyczaj ważny w XXI wieku, w szczególności zaś w grudniu w związku z przygotowaniem do świąt Bożego Narodzenia. Stres i trud doprowadzają czasem do bólu głowy, ale refleksja, modlitwa i śpiew mają uzdrowicielską moc. Koncerty z okazji dnia św. Łucji, Adwentu i nabożeństwa bożonarodzeniowe stają się oazami, w których możemy odpocząć i napełnić się nadzieją oraz radością.

Cierpliwość – jest czymś rzadkim, szczególnie gdy wszystko wokół nas staje się coraz szybsze: długie listy zmieniły się w SMS-y i wiadomości na Twitterze. Jeśli Bóg jest tak cierpliwy, a zapewne jest, skoro Jezus jeszcze nie przyszedł, to być może powinniśmy ćwiczyć się w cierpliwości, uczyć się czekania. Wzrastanie w wierze, poznaniu i miłości wymaga czasu.

Aby zrozumieć znaki czasu, zarówno te w Paryżu, Warszawie i Uppsali, teolodzy jak i ekolodzy mogą wnieść swój wkład w refleksję nad

zbawieniem stworzenia i wszystkich ludzi. 2. Niedziela Adwentu wybrzmiewa w swoich tekstach poważnym tonem: wiemy zatem, czego możemy się spodziewać zarówno na następne tygodnie, ale także wtedy gdy czas się zatrzyma. Królestwo Boże przybliżyło się!

Pozwólcie, że zakończę słowami pieśni, która jest śpiewana w wielu kościołach w Szwecji w czasie Adwentu (*Jesus från Nasaret går här fram*):

*Jezus z Nazaretu przechodzi obok nas tak jak to czynił kiedyś
Uwalnia z bezsilności, grzechu i wstydu, obdarza swą siłą i pokojem.
Królestwo Boże przybliżyło się.*

*Biednym daje bogactwo swoje, lecz rany obolałych.
Dusza skrępowana, zmęczona i pusta otrzymuje wolność i radość.
Królestwo Boże przybliżyło się.*

*Otwórz swe serce na skuteczne lekarstwo, otwórz każdą sekretną
komnatę. Przygotuj się i przyjmij posłanego Syna Bożego.
Królestwo Boże przybliżyło się. Amen.*

Podczas dzisiejszej liturgii komunijnej modlitwa prefacyjna zostanie zaśpiewana wg liturgii Kościoła Szwecji, w której nie ma początkowego *Salutatio* „Pan niech będzie z wami”. Zachęcamy do wspólnego śpiewu:

Ks. Upplyfter era hjärtan till Gud

Zb.: Vi upplyfter våra hjärtan [**wi upplyfter wora jertan**]

Ks.: Låt oss tacka Gud vår Herre

Zb.:Allena Gud är värd vård tack och lov.

[**Alena Güd er wird wod tak ok lof**]

Ks. Ja, sannerlingen...

Zb.: Święty, Święty, Święty...

